

Samarbejde med hinanden —, hver Gang jeg har den Fornøjelse at se mig afbildet som denne Frier, siger jeg til mig selv, at det er en god Opfordring til at begynde Dagen efter paa det samme. Jeg har da ogsaa gjort det systematisk, saaledes at jeg aldrig har forsømt nogen Lejlighed til at gøre det. Men der er blot den Fejl ved det, at der er slet ikke noget Frieri — dette er en fuldkommen vrøvlagtig Betegnelse — i det, jeg siger eller har sagt. Jeg har sagt, at socialpolitisk, nationalt, økonomisk og paa alle de øvrige vigtige Omraader er der mellem Folkeparti og Venstre en fuldkommen ensartet politisk Grundtænkning; den er dér til Stede i samme Udstrækning, som den er til Stede hos det ærede 10de Medlem for Hovedstaden og den højtærede Indenrigsminister paa alle de Omraader, som vedrører den Tid, vi drøfter Politik i. De to Herrer skifter Vej den Dag, det ærede 10de Medlem for Hovedstaden drager ind i Socialiststaten; dér tror jeg ikke, den højtærede Indenrigsminister endnu er kapabel til at følge ham; men indtil den Dag, til det Hjørne følges begge ad ud fra det selvsamme Princip, ud fra hvilket jeg siger, at Modstanderne af Socialradikalismen skal samarbejde. Og jeg er overbevist om, at denne min Tanke sejrer for hver Dag, der gaar, ude i Befolkningen. Vidnesbyrdene om, at den sejrer baade indenfor Venstre og indenfor vor Kreds, er saa mange, at jeg har den sikreste Fortrøstning til, at man lærer den Kunst her i Landet, som Lloyd George for længst har lært Engländerne, at man kan nok marchere spredt — og det er undertiden en Fordel at marchere spredt —, men man skal slaas samlet.

Det er det, de ærede Medlemmer og den højtærede Minister selv praktiserer i hele deres Politik. Men naar vi andre gør Forsøg derpaa, er de saa kloge, at de søger at latterliggøre det og lægge Gift for det; de glemmer, at de har gjort akkurat ligesaa selv, og at de har kunnet besejre os andre ved sidste Valg ved for deres Vedkommende at følge de Veje, som jeg har tilladt mig at tilraade Venstres Vælgere og vore Vælgere at følge. Det bliver jeg ikke træt af at sige, jeg skal gentage det, saa længe jeg har Kræfter dertil, og de samarbejdende Blade: Storindustriens Blad, „Social-Demokraten“ og „Politiken“, som har fælles Interesser i Retning af at splitte os, maa afbilde mig, saa meget de vil, og gøre Grin dermed, saa meget de vil; jeg vil staa paa mit, jeg gentager, hvad jeg har sagt, og føler ingen Fortrydelse ved, at jeg har gjort det, hvor meget man end har Lyst til at angribe mig

derpaa. Jeg har heller ikke i de Valgkredse, hvor jeg har arbejdet, drevet Stemmer over til andre Partier. I sin Tid, da jeg var med til at fravriste Socialdemokraterne 7de Kreds heri København, den gamle radikale Kreds, i sin Tid, da jeg var med til at arbejde i Roskilde, og lige saadan paa Lolland har min Virksomhed ikke været præget af, at Folk har forladt mig og er gaaet over til et andet Parti; tværtimod har Folk fra andre Partier i ret stort Tal stemt til den Side, jeg ønskede, hvad Tallene tydeligt og klart viser. Men Aarsagen ligger helt andre Steder, den ligger deri, at i Valgkredse, hvor der ikke er et stærkt agitatorisk Tryk, der ganske naturligt, som Ministeren nævner, hvirvler Stemmerne ind til de Sider, hvor selve Valgapparatet er nogenlunde paa Højde med Situationen, virker Stemningen paa en helt anden Maade, saaledes som jeg vil omtale, og her er det, jeg skal nævne et Eksempel.

Da jeg kom tilbage fra sidste Valgdag, meldte en af Lederne for mit Parti ude i Landet sig hos mig og sagde: Vi har ikke haft nogen politisk Hemmelighed for hinanden. Han ønskede at sige mig, hvorledes han havde stemt ved sidste Valg og hvorfor. I hvilken Valgkreds det var, hvem Personen er, og hvem vedkommende Venstretrængsmand heri Salen er, vedkommer ikke Sagen, jeg nævner blot Eksemplet. Jeg blev naturligvis lidt altereret over denne højtidelige Indledning, jeg troede, Manden var kommet for at gratulere mig, men nu kom han med den noget mærkelige Indledning, og jeg sagde saa: Hvad er der paa Færde? Ja, han havde ved sidste Valg stemt paa den og den Venstremand. Jeg sagde saadan noget som: De maa jo være forrykt, Mand. De sidder i Bestyrelsen for vor Organisation og stemmer paa Venstremanden. Saa sagde han, at det var ikke saa forrykt, som jeg troede, thi Stillingen var den, at han stemte paa den vedkommende Venstremand, fordi han formodede, at denne kunde slaa den i Kredsen opstillede Socialdemokrat; han vidste, at N. N. alligevel vilde blive valgt som Forholdstalskandidat for Amtet — N. N. var en af mine Meningfæller, som sidder her i Salen. „Saaledes har de næsten alle ræsonneret i den Kommune, hvor jeg er fra, og da de kom til mig med Ræsonnementet, sagde jeg: Det kan der være noget i, for N. N. bliver ved Forholdstalsvalget alligevel Rigsdagsmand, og to konservative Folkeparti-Mænd kan vi ikke sætte igennem i Amtet“.

Nu vil jeg sige, at dette Ræsonnement er forbløffende, det vidner i høj Grad om, at Forstaaelsen af, hvad Forholdstals-